

РЕШЕНИЕ

№ 26145

гр. София, 29.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в
публично заседание на 18.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **431** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДв.П/.

Образувано е по жалба от Т. Н. П. с адрес – [населено място], район „П.“, ул“ № 25 против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-006131/22.12.2025 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР –П. Х. П., с която е наложена на жалбоподателя ПАМ по чл.171 т.2А б.А“ от ЗДВП – прекратяване на регистрацията на ППС – лек автомобил М. Ц 200 с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца.

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като е издадена от некомпетентен орган, поради неспазване на установената форма и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Искане за отмяна на административния акт.

В съдебно заседание жалбоподателят Т. П. не се явява и не се представлява.

Ответникът – Полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР- П. Х. П., не се явява, представлява се от юрисконсулт М., която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Представя подробни писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Лек автомобил „М. Ц 200 ЦДИ с рег. [рег.номер на МПС] е собственост на жалбоподателя Т. Н. П..

На 15.12.2025 г. в [населено място] около 16.30 часа лицето Е. Л. Я. управлявал лекият автомобил „М. Ц 200 ЦДИ с рег. [рег.номер на МПС] по [улица]в посока на движение от [улица]към [улица], като пред № 149 бил спрял за проверка от органите на МВР. При извършената проверка от полицейските служители Е. Л. Я. не представил свидетелство за управление на МПС . След извършена справка АИС –ПП, органите на МВР установили, че лицето никога не е притежавал СУМПС.

Установено е извършено от водача Е. Я. нарушение на чл.150 ал.1 от ЗДвП- всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е индивидуално електрическо превозно средство или превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на МПС по време на обучението му по реда на наредбата по чл.152 ал.1 т.3 и при провеждане на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл.152 ал.1 т.4 от ЗДвП.

Издаден е АУАН серия № GA 4180701/15.12.2025 г. от командир отделение във 02 РУ –СДВР .

Въз основа на издадения АУАН е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-006131/22.12.2026 г. от П. Х. П. – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР, с която на основание чл. 171, т.2А б.„А“ от ЗДвП по отношение на собственика на автомобила – Т. Н. П. е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС – лек автомобил М. Ц 200 с рег. № С В4123 СО за срок от 6 месеца.

По делото е приета административната преписка, съдържаща справка картон на жалбоподателя, съставения акт за установяване на административно нарушение, въз основа на който е издадена оспорената заповед, докладни записки, наказателно постановление, както и заповеди на Директора на СДВР и на министъра на вътрешните работи, свързани с компетентност на органа, издал оспореният акт . От ответната страна е представено и Наказателно постановление № 25-4332-033253/16.04.2026 г., издадено от началник група в отдел "Пътна полиция" СДВР - Г. Б..

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59 ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 от ЗДвП се

прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи са посочени съответните дирекции в МВР, които могат да осъществяват контрол по Закона за движение по пътищата, измежду които в т. I. 1.3 е определена Столична дирекция на вътрешните работи. А със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на Директора на СДВР, са индивидуализирани длъжностни лица, които са оправомощени да издават заповед за принудителни административни мерки по /чл. 171 т.1, 2, 2а,4,5 буква“а“ и т.6 от ЗДвП, измежду които в т.1 са полицейски органи в отдел „Пътна полиция“ СДВР. Представена е и Заповед № 513з-9570/2024 г. на директора на СДВР, с която П. Х. П. е преназначен на длъжността полицейски инспектор в отдел Пътна полиция СДВР. Предвид това съдът, прави извод, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган и липсват основания за обявяването ѝ за нищожна.

Административният акт е издаден в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаването му, противно на изложените в жалбата твърдения.

Неоснователни са доводите в жалбата, че са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, тъй като било сочено, че водача е неправоспособен. В процесната заповед освен позоваване на АУАН серия ГА № 4180701/15.12.2025 г. се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ. В административния акт ясно и недвусмислено е посочено, че водача на МПС Е. Л. Я. е неправоспособен водач, тъй като никога не е притежавал СУМПС.

В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, като изложените факти, правилно са подведени и прецизно е изписана правната квалификация на извършеното административно нарушение.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. При издаването на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Заповедта е издадена и при наличие на предвидените в закона материалноправни предпоставки за това.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година. От цитираната разпоредба става ясно, че за да бъде наложена ПАМ, следва да са налице две кумулативно дадени условия: лицето да е собственик на автомобила, предмет на принудителната административна мярка и да е предоставил МПС за управление на лице, което е неправоспособен водач

Между страните не е спорно, че собственик на МПС е жалбоподателят Т. П.. Констатирано е, че водачът на МПС е неправопособен, тъй като никога не е притежавал СУМПС.

На основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставеният АУАН се ползва с обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В тежест на жалбоподателя е да обори констатациите, като в хода на съдебното производство доказателства в тази насока не са ангажирани. Специално по делото не са ангажирани доказателства, че водачът на автомобила е правоспособен и притежава свидетелство за управление на МПС.

При това положение е било налице фактическото основание за издаване на заповед за налагане на ПАМ по чл. 171, т.2а, буква „а“ от ЗДвП " прекратяване регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“. При издаване на заповед от вида на оспорената в настоящото производство за налагане на ПАМ, административният орган действа в условията на обвързана компетентност и следователно при установяване наличието на предпоставките по чл. 171, т.2 а, буква „а“ от ЗДвП е длъжен да издаде административен акт за налагане на ПАМ в съответствие с правомощията му по чл. 172, ал.1 от ЗДвП. Съгласно чл. 171, т.2 а, буква „а“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, една от които относима в конкретния случай е – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който предоставя управлението на моторно превозно средство на водач, който е неправоспособен.

Адресат на мярката по чл. 171, т.2 а, буква „а“ от ЗДвП може да бъде само лицето, изрично визирано в правната норма - субектът, по отношение на който, законодателят изрично е посочил, че може да се прилага предвидената в разпоредбата ПАМ и това е собственикът на МПС - в случая жалбоподателят. Мяркът е наложена за минимално посочения в чл.171,т.2а от ЗДвП срок от 6 месеца.

Издадената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка съответства на целта на закона. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. Предвид гореизложените съображения съдът намира, че оспорената ЗППАМ е законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото ответникът има право на направените по делото разноски, като в проведеното открито съдебно заседание е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на СДВР разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, III отделение, 61 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Н. П. с адрес – [населено място], район „П.“, ул. “ № 25 против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-006131/22.12.2025 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР –П. Х. П., с която е наложена на жалбоподателя ПАМ по чл.171 т.2А б.А“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС – лек автомобил М. Ц 200 с рег. № С В4123 СО за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Т. Н. П. ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 /сто/ евро, разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП /редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./.

СЪДИЯ: